

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/128/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215224607
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1215224607.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: A. A., D.. XX.XX.XXXX, N. N. XXX/X, XXX XX D., zast.: JUDr. Mária Hajdušková, advokátka, P. Várdayho 11, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanému: O. A., D.. XX.XX.XXXX, N. L. X, XXX XX N., zast.: JUDr. Dušan Dudáš, advokát, Vyšehradská 14, 851 06 Bratislava, o zaplatenie 1.840,- EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 13. septembra 2018 č.k. 8C 416/2015-95 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.840,- EUR do tridsiatich dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Po právnej stránke posúdil vec podľa § 451 ods. 1,2, § 489, § 100 ods.1, § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 78 ods. 1,2 Zákona o rodine.

3. V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že je otcom žalovaného, na ktorého bol povinný hradieť výživné vo výške 160,- EUR mesačne. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, č.k. 9C/236/2013 súd prvej inštancie zrušil vyživovaciu povinnosť žalobcu k žalovanému s účinnosťou od 11.07.2013. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2015 a vykonateľnosť dňa 11.07.2013 a dňa 07.07.2015 v časti výroku o trovách konania. Do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu o zrušení vyživovacej povinnosti žalobca zaplatil žalovanému sumu 1.840,- EUR, o ktorú sumu sa žalovaný podľa názoru žalobcu bezdôvodne obohatil.

4. Uviedol, že žalovaný v priebehu konania spočiatku nepoprel, že mu bolo žalobcom vyplatené 1.840 EUR tvrdil však, že účelom týchto finančných prostriedkov malo byť darovanie resp. finančná výpomoc v čase, keď nemal vlastný príjem. Následne žalovaný poprel prevzatie žalovanej sumy. Zmenu vo svojej argumentácii žiadnym spôsobom neodôvodnil a preto ju súd prvej inštancie považoval za účelovú a po vykonanom dokazovaní nemal pochybnosti, že finančné prostriedky v sume 1.840,- EUR žalovaný prijal. K tvrdeniu žalovaného, že finančné prostriedky mu mali byť poskytnuté za účelom darovania poukázal súd prvej inštancie na podstatné náležitosti darovacej zmluvy, ktorými sú dohoda o predmete daru a dohoda o jeho bezodplatnosti. Uviedol, že tvrdenie ohľadom darovania vniesol do konania

žalovaný, preto bolo na ňom, aby podstatné náležitosti vzniku darovacej zmluvy aj náležite preukázal. Žalovaný za týmto účelom neprodukoval žiaden dôkaz, a preto v otázke účelu poskytnutia peňažných prostriedkov podľa názoru súdu prvej inštancie neunesol dôkazné bremeno. K tvrdeniu žalobcu, že peňažné prostriedky poskytoval žalovanému titulom výživného uviedol, že podanie návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, napriek deklaratórnym účinkom rozsudku, neopravňuje povinného prestať s plnením výživného, preto bolo povinnosťou žalobcu platiť žalovanému výživné až do právoplatnosti rozsudku o zrušení vyživovacej povinnosti. Poukázal na časové obdobie, za ktoré sa žalobca domáha vrátenia vyplatenej sumy a tieto platby považoval za plnenia poskytnuté titulom výživného. Uviedol, že pokiaľ vyživovacia povinnosť žalobcu voči žalovanému nebola právoplatne zrušená, a teda stále mal povinnosť žalovanému plniť, v prípade ak by jeho návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti nebolo vyhovené, javí sa ako nelogické, aby v tomto časovom období plnil v prospech žalovaného za iným účelom ako z dôvodu vyživovacej povinnosti. Vec uzavrel tak, že zo žiadnych okolností nemožno vyvodiť záver, že by bolo úmyslom žalobcu poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky titulom darovania, a že žalovanému plnil nad rámec vyživovacej povinnosti.

5. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že rozhodnutie o zrušení vyživovacej povinnosti nadobudlo právoplatnosť dňa 03.07.2015, avšak toto rozhodnutie ma deklaratórnu povahu s účinkami ex tunc, t.j. v tomto prípade od 11.07.2013, kedy žalovaný nadobudol schopnosť sám sa živiť. Všetky platby výživného prijaté po 11.07.2013 tak na strane žalovaného zakladajú bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný žalobcovi vrátiť z dôvodu odpadnutia právneho dôvodu plnenia. Nestotožnil sa s argumentom žalovaného, že spotrebované výživné sa nevracia. Poukázal na ust. § 78 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého sa spotrebované výživné nevracia len v prípade, ak dôjde k zvýšeniu alebo zníženiu výživného pre maloleté dieťa za uplynulý čas. Uviedol, že toto ustanovenie sa nevzťahuje na plnoleté deti, výkladom a contrario je teda plnoleté dieťa povinné výživné vrátiť, aj keď došlo k jeho spotrebovaniu. Poukázal na to, že v danom prípade nešlo ani o platby dlžného výživného za obdobie pred 11.07.2013, nakoľko proti žalobcovi bolo vedené trestné stíhanie pre prečin zanedbania povinnej výživy, z dôvodu neplnenia vyživovacej v období od marca 2013 do júla 2013. Uznesením Okresného súdu Bratislava II č.k. 5T/153/2015-185 zo dňa 01.12.2015 bolo trestné stíhanie zastavené a z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že žalobca uhradil dlžné výživné za predmetné obdobie v plnom rozsahu, pričom výživné v prospech žalovaného platil aj v čase, kedy už bola vyživovacia povinnosť zrušená.

6. K žalovaným vznesenej námietke premlčania uviedol, že v prípade nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia plynie subjektívna dvojročná premlčacia doba odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu reálne došlo. Subjektívna premlčacia doba však môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby. Konštatoval, že prvá platba výživného po 11.07.2013 bola poukázaná v sume 117,- EUR dňa 15.08.2013, t.j. v tento deň sa žalovaný prvýkrát bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu a ide o dátum, kedy začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba ktorá uplynula dňa 15.08.2016. Žalobca sa mohol dozvedieť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil dňom právoplatnosti rozsudku o zrušení vyživovacej povinnosti, t.j. dňa 03.07.2015 a subjektívna premlčacia doba by uplynula dňa 03.07.2017. Vzhľadom k tomu, že subjektívna premlčacia doba plynie len v rámci objektívnej premlčacej doby, nárok na vrátenie sumy 117,- EUR poukázanej dňa 15.08.2013 by bol podľa názoru súdu prvej inštancie premlčaný dňom 15.08.2016. Dospel k záveru, že žaloba bola podaná na súd dňa 30.10.2015, a preto nedošlo k premlčaniu uplatneného nároku.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1, CSP v prospech žalobcu, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie a navrhol aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako nezákonný zrušil a vrátil vec na nové prerokovanie a rozhodnutie alebo vo veci meritórne rozhodol. Namietal, že rozsudkom súd prvej inštancie boli dotknuté jeho základné práva na rovnaké postavenie účastníkov v súdnom konaní a na spravodlivý rozsudok vyplývajúce z Ústavy Slovenskej republiky, Civilného mimosporového poriadku, Civilného sporového poriadku a Zákona o rodine. Uviedol, že konaním prvoinštančného súdu boli porušené zároveň aj základné zásady konania pred súdom vyplývajúce z právnych predpisov, pričom podľa CMP účastníci v občianskoprávných vzťahoch majú rovnaké postavenie a poukázal na Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

10. Žalobca sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že ho považuje za účelové a nedôvodné. Nestotožnil sa s tvrdením, že došlo k porušeniu základných práv žalovaného, ani k porušeniu zásad konania pred súdom. Poukázal na to, že žalovaný bol počas celého konania zastúpený advokátom, ktorý sa zúčastňoval konania, bol riadne vypočutý a mal právo predkladať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Rozsudok považuje za správny a navrhol ho ako vecne správny potvrdiť.

11. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované (§ 470 ods. 2 prvá veta C.s.p.).

14. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

16. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplata žalovanej istiny titulom bezdôvodného obohatenia, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, pričom správne vychádzal z výsledkov dokazovania vykonaného v konaní vedenom na súde prvej inštancie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

17. Žalovaný v odvolaní namietal, že rozsudkom súdu prvej inštancie boli dotknuté jeho základné práva na rovnaké postavenie účastníkov v súdnom konaní, na spravodlivý rozsudok a boli porušené zároveň aj základné zásady konania pred súdom vyplývajúce z právnych predpisov. Odvolací súd uvádza, že žalovaný uvádza dôvody, pre ktoré považuje rozsudok súdu prvej inštancie len vo všeobecnosti a bližšie ich nekonkretizuje a nešpecifikuje. Neuviedol, v čom konkrétne boli jeho práva dotknuté a aké základné zásady konania boli súdom prvej inštancie porušené. Je potrebné uviesť, že dokazovanie je zákonom upravený postup súdu, ako aj účastníkov konania, na základe ktorého súd získava pre rozhodnutie podstatné skutkové poznatky o veci, ktorá je predmetom konania. V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov. Skutkové poznatky sú tie, ktoré nám podávajú informáciu o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok. Je potrebné ich odlišiť od právnych poznatkov, ktoré nie sú predmetom dokazovania. Právne poznatky môžeme charakterizovať ako poznatky o existencii a obsahu právnej normy, tiež je nimi aj právna kvalifikácia, teda posúdenie toho, či zistené skutočnosti zodpovedajú právnej norme a či možno z toho vyvodiť platnosť dispozície, resp. sankcie, teda konkrétne práva a povinnosti. S dokazovaním v civilnom sporovom konaní súvisia aj povinnosti, ktoré musia strany splniť ešte predtým, ako súd začne dokazovať, a to je povinnosť strán tvrdiť a navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Civilný sporový poriadok dáva súdu oprávnenie požadovať doplňujúce informácie a ukladanie povinností stranám za účelom zistenia týchto informácií. Ide o nástroje, ktoré majú súdu zabezpečiť dostatočné, určité, zrozumiteľné a najmä včasné informácie o skutkovom stave, t.j. „kvalitný podklad“ pre dokazovanie. Na jeho tvorbe sa má podieľať najmä účastník a v istej miere môže do tohto procesu vstúpiť aj súd. Tieto práva a povinnosti strán

a súdu sledujú jediný cieľ - zistiť skutkový stav, zefektívniť dokazovanie a rozhodnúť v primeranom čase a spravodlivo. Dokazovanie v sporovom konaní je postavené na prejednacej zásade. Civilný sporový poriadok ale obsahuje ustanovenia, ktoré sú materiálnym korektívom prísne kontradiktórneho konania. Vo všeobecnosti platí, že dokazovanie súd vykonáva na pojednávaní, ktoré sa nariaďuje za účelom prejednávania veci (zásada priamosti a ústnosti). Nariadenie pojednávania na prejednanie veci je pravidlom (§ 177 ods. 1). Právo strany vyjadriť sa k dokazovaniu je premietnuté do čl. 9 CSP. Podľa tohto článku „strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon“. Právo vyjadriť sa k dokazovaniu je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie a týka sa aj konania v prvej inštancii, aj odvolacieho konania. „Spravodlivé súdne konanie implikuje v sebe právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého procesné strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa pred ním. Požiadavka, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v spise, sa aplikuje aj pre odvolacie konanie.“. (Najvyšší súd SR, sp. zn. 2 Cdo 177/2014)

18. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy SR). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri ich hodnotení. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Odvolací súd poznamenáva, že medzi práva strany sporu nepatrí, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať stranou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie správne vzhľadom na obsah žaloby zameral svoje dokazovanie na skutkový stav veci, z ktorého v konečnom dôsledku vyvodil aj správne právne závery. Z hľadiska skutkového je nepochybné, že žalobca ako otec žalovaného po 11.07.2013, ku ktorému dňu mu bola zrušená jeho vyživovacia povinnosť na žalovaného, uhradil v jeho prospech sumu 1.840 EUR, ktoré peňažné prostriedky mu poskytol titulom výživného. Vyživovacia povinnosť žalobcu na žalovaného bola zrušená s účinnosťou od 11.07.2013, na základe rozsudku, č.k. 9C/236/2013-121, právoplatného dňa 03.07.2015. Peňažné prostriedky tvoriace predmet konania boli poukazované v časovom období od augusta 2013 do januára 2015. Správne súd prvej inštancie posúdil aj procesnú obranu žalovaného, ktorý v priebehu konania tvrdil, že poskytnuté finančné prostriedky mu mali byť uhrádzané titulom darovania. Toto tvrdenie žalovaný v priebehu konania nepreukázal žiadnym dôkazným prostriedkom, čo súd prvej inštancie správne posúdil, že v otázke účelu poskytnutia peňažných prostriedkov neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s argumentáciou žalovaného, založenou na tvrdení, že spotrebované výživné s nevracia. Vychádzal z ust. § 78 ods. 2 Zákona o rodine, podľa ktorého ak dôjde k zrušeniu alebo zníženiu výživného pre maloleté dieťa za uplynulý čas, spotrebované výživné sa nevracia. Vychádzajúc z citovaného zákonného

ustanovenia správne konštatoval, že toto ustanovenie sa nevzťahuje na plnoleté deti, a v prípade, ak sa rozhodne o zrušení alebo znížení výživného aj spätne, potom je plnoleté dieťa vždy povinné vrátiť výživné, ktoré presahuje priznanú mieru.

20. V nadväznosti na uvedené odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia je dôvodná a obsah odvolania žalovaného nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súd prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcoví, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická

osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).